

Αρχίζει με την απουσία και την αποθυμιά.
Αρχίζει με αίμα και φόβο.
Αρχίζει με την αποκάλυψη των μαγισσών.

Κεφάλαιο 1

Ο δερματόδετος τόμος δεν είχε τίποτα αξιοσημείωτο. Σε έναν συνηθισμένο ιστορικό δεν θα φαινόταν διαφορετικός από εκατοντάδες άλλα, παλιά και φθαρμένα χειρόγραφα της Βοδληϊανής Βιβλιοθήκης, της περίφημης Μποντλέϊαν Λάιμπρερι της Οξφόρδης. Εγώ όμως κατάλαβα από τη στιγμή που τον πήρα από το γραφείο του αναγνωστήριου ότι είχε κάτι αλλόκοτο.

Το Αναγνωστήριο του Δούκα του Χάμφρεϊ ήταν έρημο εκείνο το απόγευμα στα τέλη του Σεπτέμβρη. Οι αιτήσεις για βιβλία ικανοποιούνταν γρήγορα, αφού τα καλοκαιρινά πλήθη των επισκεπτών ερευνητών είχαν φύγει, και η τρέλα του νέου ακαδημαϊκού έτους δεν είχε ακόμα αρχίσει. Παρ' όλα αυτά, αισθάνθηκα έκπληξη όταν με σταμάτησε ο Σον καθώς περνούσα από το γραφείο.

«Δρ Μπίσοπ, ήρθαν τα χειρόγρατά σου», μου ψιθύρισε με κάπως πειρακτικό τόνο. Η χοντρή πλεχτή μπλούζα του ήταν γεμάτη στο στήθος με υπόλοιπα από δερμάτινα δεσίματα που τα τραβολογούσε ντροπαλά. Κάθε φορά που το έκανε, μια τούφα αχυρόξανθα μαλλιά έπεφτε στο μέτωπό του.

«Ευχαριστώ», αποκρίθηκα και του χαμογέλασα με ευγνωμοσύνη. Παρέβλεπα θρασύτατα τον κανονισμό που περιόριζε τον αριθμό των βιβλίων που μπορούσε να ζητήσει κάθε ημέρα ένας ερευνητής. Κι ο Σον, με τον οποίο τα κοπανούσαμε συχνά στην απέναντι παμπ με τους ροζ τοίχους τον καιρό που ήμασταν συμφοιτητές, μου έφερνε αδιαμαρτύρητα ό,τι του ζη-

τούσα εδώ και μία εβδομάδα. «Και σταμάτα να με λες “Δρ Μπίσοπ”. Νομίζω πάντα πως μιλάς σε κάποιον άλλο».

Μου χαμογέλασε κι αυτός κι έσπρωξε πάνω στο ταλαιπωρημένο δρύινο γραφείο του τα χειρόγραφα, που ήταν όλα τους γεμάτα εξαιρετικές εικονογραφήσεις αλχημικών έργων από τη συλλογή της Βοδληιανής και τοποθετημένα χωριστά σε γκρίζα προστατευτικά χαρτόκουτα.

«Α, να κι άλλο ένα», είπε ο Σον κι εξαφανίστηκε για μια στιγμή στον κλωβό του αναβατήρα, για να επιστρέψει με ένα χοντρό χειρόγραφο σχήματος τετάρτου, με απλό δέσιμο από δέρμα μοσχαριού. Το ακούμπησε στην κορυφή της στοίβας κι έσκυψε να το κοιτάξει. Ο λεπτός χρυσός σκελετός των γυαλιών του άστραψε στο φως της παλιάς μπρούντζινης λάμπας του γραφείου. «Έχουν καιρό να το ζητήσουν αυτό», είπε. «Θα κρατήσω σημείωση να το εγκιβωτίσουν όταν το επιστρέψεις».

«Θέλεις να σ’ το θυμίσω;»

«Όχι. Κράτησα ήδη σημείωση εδώ», αποκρίθηκε και χτύπησε με το δάχτυλο το κούτελό του.

«Το μυαλό σου πρέπει να είναι καλύτερα οργανωμένο απ’ το δικό μου», του είπα, και το χαμόγελό μου έγινε ακόμα πιο πλατύ.

Ο Σον με κοίταζε ντροπαλά και τράβηξε την κάρτα του χειρογράφου, μα εκείνη δε βγήκε· παρέμεινε στη θέση της ανάμεσα στο εξώφυλλο και την πρώτη σελίδα.

«Δεν θέλει να βγει», σχολίασε.

Πνιχτές φωνές έπιασαν να βουίζουν στ’ αφτιά μου, σπάζοντας τη σιωπή του αναγνωστηρίου.

«Άκουσες;» ρώτησα και κοίταξα γύρω απορημένη.

«Τι;» ρώτησε ο Σον και σήκωσε τα μάτια από το χειρόγραφο.

Έχνη από παλιό χρύσωμα γυάλιζαν στις άκρες των σελίδων, αλλά δεν μπορεί να προερχόταν από αυτές εκείνη η φω-

σφορίζουσα μαρμαρυγή που μου φαινόταν πως ξέφευγε ανάμεσα από τις σελίδες. Πετάρισα τα βλέφαρα.

«Τίποτα», είπα και βιάστηκα να τραβήξω προς το μέρος μου το χειρόγραφο, ανατριχιάζοντας στο άγγιγμά του. Ο Σον κρατούσε ακόμα την κάρτα, που τώρα γλίστρησε εύκολα έξω. Πήρα αγκαλιά όλους τους τόμους μου και, όπως το σαγόνι μου ακούμπησε στην κορυφή της στοίβας, η οσμή του υπερφυσικού κουκούλωσε τη μυρωδιά των ξυσμένων μολυβιών και της παρκετίνης.

«Ντιάνα, είσαι καλά;» με ρώτησε ανήσυχος ο Σον.

«Μια χαρά. Λίγο κουρασμένη μόνο», του απάντησα και απομάκρυνα από τη μύτη μου τα βιβλία.

Διέσχισα βιαστικά το αρχικό τμήμα της βιβλιοθήκης, που είχε χτιστεί τον 15ο αιώνα, και προσπέρασα τα ελισαβετιανά αναλόγια με τις γδαρμένες επιφάνειες. Ανάμεσά τους, γοτθικά παράθυρα κατεύθυναν την προσοχή των αναγνωστών προς τα θολωτά ταβάνια, όπου, σε κάθε φάτνωμα είναι ζωγραφισμένος με έντονα χρώματα και χρυσωμένος ο θυρεός του πανεπιστημίου με τα τρία στέμματα και το ανοιχτό βιβλίο με το μότο της Οξφόρδης: «Ο Θεός είναι η φώτισή μου».

Μοναδική συντροφιά στη βιβλιοθήκη εκείνο το απόγευμα της Παρασκευής ήταν άλλη μια Αμερικανίδα με ακαδημαϊκή καριέρα, η Γκίλιαν Τσάμπερλεν. Κλασική φιλόλογος, η Γκίλιαν διδάσκει στο Μπριν Μορ και περνάει τον καιρό της σκυμμένη πάνω από κομμάτια παπύρου που έχουν τοποθετηθεί σαν σάντουιτς, ανάμεσα σε γυάλινα φύλλα. Την προσπέρασα βιαστικά προσπαθώντας να αποφύγω το βλέμμα της, αλλά το τρίξιμο του πατώματος με πρόδωσε.

Ανατρίχιασα, όπως μου συμβαίνει κάθε φορά που με κοιτάζει μια άλλη μάγισσα.

«Ντιάνα!» με φώναξε σιγανά μέσα από το μισόφωτο. Έπνιξα έναν αναστεναγμό και στάθηκα.

«Γεια σου, Γκίλιαν». Λες και ήθελα να προστατέψω τα χει-

ρόγραφα που κουβάλαγα, στάθηκα όσο πιο μακριά μπορούσα από τη μάγισσα κι έστριψα το κορμί μου για να τα κρύψω.

«Τι θα κάνεις στη γιορτή της Βασίλισσας των Νεράιδων;» Η Γκίλιαν ερχόταν πάντα στο γραφείο μου για να μου ζητήσει να κάνω παρέα με τις «αδελφές» μου. Κι όπως ο εορτασμός της φθινοπωρινής ισημερίας απείχε ελάχιστες μέρες, είχε υπερεντείνει τις προσπάθειές της για να με πάρει στη σύναξη των μαγισσών της Οξφόρδης.

«Θα δουλεύω», απάντησα αμέσως.

«Έχεις υπόψη σου ότι εδώ πέρα υπάρχουν μερικές πολύ καλές μάγισσες;» είπε η Γκίλιαν με ένα ύφος σαν να με απόπεινε. «Πραγματικά τώρα, πρέπει να έρθεις μαζί μας τη Δευτέρα».

«Ευχαριστώ, θα το σκεφτώ», αποκρίθηκα τραβώντας ήδη προς το Σέλντεν Εντ, την ευάερη κτηριακή προσθήκη του 17ου αιώνα που βρίσκεται κάθετα στον κύριο άξονα της πτέρυγας του Δούκα του Χάμφρεϊ. «Ετοιμάζω όμως μια εισήγηση για ένα συνέδριο, κι έτσι δεν μπορώ να το υποσχεθώ». Η θεία μου η Σάρα με προειδοποιούσε ανέκαθεν πως δεν είναι δυνατόν μια μάγισσα να πει ψέματα σε μια άλλη, αλλά αυτό δεν με εμπόδιζε να το προσπαθήσω.

Η Γκίλιαν γουργούρισε συμπονετικά, αλλά το βλέμμα της με ακολούθησε.

Πίσω στη συνηθισμένη μου θέση απέναντι από τα τοξωτά παράθυρα με τα μολυβένια καίτια, κρατήθηκα και δεν κοπάνησα τα χειρόγραφα στο τραπέζι. Δείχνοντας σεβασμό στην ηλικία τους, τα ακούμπησα προσεκτικά.

Το χειρόγραφο, που κρατούσε με το ζόρι την κάρτα του, βρισκόταν στην κορυφή της στοίβας. Σφραγισμένο με χρυσοτυπία στη ράχη του υπήρχε το οικόσημο του Ιλίας Ασμουουλ, συλλέκτη βιβλίων και αλχημιστή του 17ου αιώνα, του οποίου τα βιβλία και τα έγγραφα είχαν έρθει από το Μουσείο Ασμουλιάν που φέρει το όνομά του στη Βοδληιανή τον 19ο αιώνα – μαζί και το χειρόγραφο 782. Άπλωσα το χέρι κι άγγιξα το καφετί δέρμα.

Κάτι σαν ελαφρύ ηλεκτροσόκ με έκανε να τραβήξω αμέσως τα δάχτυλά μου, μα όχι αρκετά γρήγορα. Η αίσθηση πέρασε από τα μπράτσα μου –η επιδερμίδα μου ανατρίχιασε– κι απλώθηκε στους ώμους μου, κάνοντας τους μυς του σβέρκου και της πλάτης μου να συσπαστούν. Η αίσθηση υποχώρησε γρήγορα, αφήνοντας πίσω της μια αλλόκοτη, κενή επιθυμία. Ταραγμένη από την αντίδρασή μου, έκανα ένα βήμα πίσω.

Το χειρόγραφο όμως με προκαλούσε ακόμα κι από απόσταση. Απειλούσε τα τείχη που είχα υψώσει για να διαχωρίσω την καριέρα μου ως επιστήμονα από την κληρονομιά μου ως τελευταία από τις μάγισσες Μπίσοπ. Με το σκληρά κερδισμένο διδακτορικό μου, τον διορισμό στο πανεπιστήμιο και τους επερχόμενους προβιβασμούς, η καριέρα μου άνθιζε. Είχα απαρνηθεί λοιπόν την οικογενειακή μου κληρονομιά και είχα στήσει μια ζωή εξαρτημένη από τη λογική και τις επιστημονικές ικανότητες, κι όχι από ανεξήγητες διαισθήσεις και γητειές. Στην Οξφόρδη βρισκόμουν για να ολοκληρώσω μια έρευνα. Μόλις την τελείωνα, τα ευρήματά μου θα δημοσιεύονταν τεκμηριωμένα με εκτεταμένη ανάλυση και υποσημειώσεις, και θα παρουσιαζόταν σε κοινό που ήταν συνάδελφοί μου, χωρίς περιθώρια για μυστήρια και γνώσεις που είχαν αποκτηθεί μέσω κάποιας μαγικής έκτης αίσθησης.

Όμως είχα ζητήσει –χωρίς να ξέρω τις συνέπειες– ένα αλχημικό χειρόγραφο που χρειαζόμουν μεν για την έρευνά μου, αλλά το οποίο έδειχνε να διαθέτει μια εξώκοσμη δύναμη την οποία μου ήταν αδύνατο να αγνοήσω. Μ' έτρωγαν τα δάχτυλά μου να το ανοίξω και να μάθω κι άλλα. Ωστόσο, κάτι ακόμα πιο δυνατό με συγκρατούσε: Η περιέργειά μου ήταν άραγε επιστημονική και σχετική με το θέμα μου; Ή είχε να κάνει με τη σχέση της οικογένειάς μου με τη μαγεία;

Ανάσανα βαθιά τον οικείο αέρα της βιβλιοθήκης κι έκλεισα τα μάτια ελπίζοντας πως έτσι θα ξεκαθάριζε το μυαλό μου. Η Βοδληιανή ήταν πάντα για μένα ένα καταφύγιο, ένα μέρος που

δεν είχε καμιά σχέση με τους Μπίσοπ. Σταύρωσα τα χέρια στο στήθος, τα έσφιξα, κοίταξα έντονα το «Άσμουλ 782» μέσα στο φως της ημέρας που έσβηγε, κι αναρωτήθηκα τι να κάνω.

Η μητέρα μου θα γνώριζε ενστικτωδώς την απάντηση αν ήταν στη θέση μου. Τα περισσότερα μέλη της οικογένειας Μπίσοπ ήταν ταλαντούχοι μάγοι, αλλά η μητέρα μου, η Ρεβέκκα, ήταν κάτι το ιδιαίτερο. Όλοι το έλεγαν αυτό. Οι υπερφυσικές ικανότητές της είχαν εμφανιστεί νωρίς, κι όταν ήταν στο δημοτικό, με την ενστικτώδη κατανόηση που είχε για τα ξόρκια, με την εκπληκτική της ενόραση και την αλλόκομη ικανότητά της να βλέπει κάτω από την επιφάνεια ανθρώπων και γεγονότων, ξεπέρασε σε μαγικά τις τελειόφοιτες μάγισσες στην τοπική σχολή. Η μικρότερη αδελφή της μητέρας μου, η θεία Σάρα, ήταν κι αυτή ταλαντούχα μάγισσα, αλλά σε πιο απλό επίπεδο. Ήταν επιδέξια στην παρασκευή μαγικών φίλτρων και κατείχε τέλεια τη μαγική παράδοση για τα ξόρκια και τα φυλαχτά.

Οι συνάδελφοί μου ιστορικοί δεν γνώριζαν, φυσικά, τα της οικογενείας μου, αλλά στο Μάντισον, την απομακρυσμένη κωμόπολη στα ορεινά της Πολιτείας της Νέας Υόρκης όπου ζούσα με τη Σάρα από τότε που ήμουν επτά χρονών, οι πάντες γνώριζαν για τους Μπίσοπ. Οι πρόγονοί μου είχαν μετακομίσει εκεί από τη Μασαχουσέτη, μετά τον Πόλεμο της Ανεξαρτησίας. Τότε, είχε ήδη περάσει πάνω από ένας αιώνας απ' όταν θανατώθηκε στο Σάλεμ η Μπρίτζετ Μπίσοπ. Παρά ταύτα, φήμες και κουτσομπολιά ακολούθησαν τους δικούς μου στη νέα τους κατοικία. Κι οι Μπίσοπ, αφού εγκαταστάθηκαν στο Μάντισον, εργάστηκαν σκληρά για να αποδείξουν πόσο χρήσιμο είναι να έχεις μάγους γείτονες που μπορούν να γιατρέψουν τους αρρώστους και να προβλέψουν τον καιρό. Και με το πέρασμα του χρόνου, η οικογένεια ρίζωσε στην τοπική κοινωνία τόσο, που να αντέχει και να τα βγάζει πέρα με τα αναπόφευκτα ξεσπάσματα προκαταλήψεων και ανθρώπινου φόβου.

Η μητέρα μου όμως είχε μια περιέργεια για τον κόσμο, που την οδήγησε έξω από την ασφάλεια του Μάντισον. Πρώτα, πήγε στο Χάρβαρντ, όπου γνώρισε έναν νεαρό μάγο ονόματι Στίβεν Πρόκτορ. Καταγόταν κι αυτός από μια μεγάλη σειρά μάγων κι είχε την ίδια μ' εκείνη επιθυμία να γνωρίσει τη ζωή πέρα από το πλαίσιο και την επιρροή της ιστορίας της οικογένειάς του στη Νέα Αγγλία. Η Ρεβέκκα Μπίσοπ κι ο Στίβεν Πρόκτορ ήταν ένα γοητευτικό ζευγάρι, καθώς η εντελώς αμερικάνικη ειλικρίνεια κι αμεσότητα της μητέρας μου εξισοροπούσε τους τυπικούς και παλαιομοδίτικους τρόπους του πατέρα μου. Έγιναν ανθρωπολόγοι, βαθείς μελετητές ξένων πολιτισμών και πεποιθήσεων, και μοιράζονταν τα ίδια πνευματικά πάθη και μια αμοιβαία βαθιά αφοσίωση. Αφού εξασφάλισαν θέσεις σε σχολές της ευρύτερης περιοχής – η μητέρα μου στο παλιό της πανεπιστήμιο, ο πατέρας μου στο Γουέλσλι –, άρχισαν να κάνουν ερευνητικά ταξίδια στο εξωτερικό και έστησαν το σπιτικό τους στο Κέμπριτζ.

Από την παιδική μου ηλικία έχω ελάχιστες αναμνήσεις, αλλά όλες τους είναι εκπληκτικά ζωντανές και καθαρές. Και όλες αφορούν τους γονείς μου: την αίσθηση από τα κοτλέ μπαλάνια στους αγώνες του πατέρα μου, το άρωμα από κρινάκια του αγρού που φορούσε η μητέρα μου, το τσουγκρισμα των ποτηριών τους τα βράδια της Παρασκευής όταν με έβαζαν για ύπνο και δεινούσαν οι δυο τους στο φως των κεριών. Η μητέρα μου μου έλεγε παραμύθια για να κοιμηθώ, κι ο καφέ δερμάτινος χαρτοφύλακας του πατέρα μου βροντούσε στο πάτωμα όπου τον πετούσε δίπλα στην πόρτα μόλις γύριζε σπίτι. Αναμνήσεις που θα φαίνονταν οικείες στους περισσότερους ανθρώπους.

Κάποιες άλλες όμως, θα ήταν ανήκουστες. Η μητέρα μου, ας πούμε, δεν έδειχνε να βάζει ποτέ της μπουγάδα, κι ωστόσο τα ρούχα μου ήταν πάντα καθαρά και διπλωμένα τακτικά. Γονικές εγκρίσεις για κάποια σχολική εκδρομή που είχα ξε-

χάσει να ζητήσω εμφανίζονταν ξαφνικά στο θρανίο μου όταν ερχόταν να τις μαζέψει ο δάσκαλος. Και σ' οποιαδήποτε κατάσταση κι αν ήταν το γραφείο του πατέρα μου όταν πήγαινα να τον καληνυχτίσω και να τον φιλήσω (και συνήθως έδειχνε σαν να είχε γίνει κάποια έκρηξη εκεί μέσα), το άλλο πρωί ήταν απόλυτα τακτοποιημένο. Όταν ήμουν στο νηπιαγωγείο, είχα ρωτήσει τη μητέρα της φίλης μου της Αμάντα γιατί έμπαινε στον κόπο να πλένει τα πιάτα με νερό και σαπούνι αφού έφτανε να τα στοιβάξεις στο νεροχύτη, να κροταλίσεις τα δάχτυλά σου και να ψιθυρίσεις μερικές λέξεις. Η κυρία Σμιτ είχε γελάσει, αλλά με πολύ συγχυσμένο ύφος.

Εκείνο το βράδυ, οι γονείς μου μου είπαν ότι πρέπει να προσέχουμε τι λέμε για τα μαγικά, και σε ποιον τα λέμε. Οι άνθρωποι είναι περισσότεροι από μας και τους τρομάζουν οι δυνάμεις μας, μου εξήγησε η μητέρα μου, κι ο φόβος αποτελεί την πιο μεγάλη δύναμη στον κόσμο. Δεν της είχα εξομολογηθεί ακόμα ότι η μαγεία –και ιδίως της μητέρας μου– με φόβιζε κι εμένα.

Την ημέρα, η μητέρα μου έμοιαζε με κάθε άλλη μαμά του Κέμπριτζ: ελαφρώς ατημέλητη, κάπως ανοργάνωτη και μονίμως πιεσμένη από τις δουλειές του σπιτιού και του γραφείου. Στα ξανθά της μαλλιά είχε κάνει χοντρή περμανάντ όπως ήταν της μόδας, αλλά το ντύσιμό της ήταν κολλημένο στο 1977, με μακριές φαρδιές φούστες, τεράστια παντελόνια και πουκάμισα, και αντρικά σακάκια και γιλέκα που ψώνιζε από στοκατζίδικα της Βοστόνης. Τίποτα δεν θα σε έκανε να γυρίσεις να την κοιτάξεις αν τη συναντούσες στο δρόμο ή το σουπερμάρκετ.

Μέσα στην ασφάλεια του σπιτιού μας όμως, με την πόρτα κλειδωμένη και τις κουρτίνες κλειστές, η μητέρα μου γινόταν εντελώς άλλο άτομο. Οι κινήσεις της αποκτούσαν σιγουριά κι αυτοπεποίθηση· έπαυε να δείχνει αγχωμένη. Ώρες ώρες μάλιστα, έδειχνε να πλέει στον αέρα. Όπως τριγύριζε μαζεύ-

οντας κούκλες και βιβλία, το πρόσωπό της μεταμορφωνόταν, γινόταν πανέμορφο κι εξώκοσμο. Όταν άναβε μέσα της η μαγεία, δεν μπορούσες να πάρεις το βλέμμα σου από πάνω της.

«Η μαμά έχει ένα βεγγαλικό μέσα της», μου εξηγούσε χαμογελώντας υπομονετικά ο μπαμπάς. Όπως έμαθα όμως, τα βεγγαλικά δεν είναι μόνο λαμπερά και φασαριόζικα. Είναι και απρόβλεπτα, και μπορούν να σε ταράξουν και να σε τρομάξουν.

Ένα βράδυ που ο πατέρας μου ήταν σε μια διάλεξη, η μητέρα μου αποφάσισε να γυαλίσει τα ασημικά. Ακούμπησε ένα μπολ με νερό στο τραπέζι κι απορροφήθηκε κοιτώντας το. Όπως είχε καρφώσει το βλέμμα της πάνω του, η επιφάνεια του νερού καλύφθηκε από κάτι σαν ομίχλη που αναδευόταν, φτιάχνοντας φασματικά σχήματα. Εγώ άφησα μια χαρούμενη φωνούλα καθώς τα σχήματα μεγάλωναν και γέμιζαν το δωμάτιο με φανταστικά όντα που άρχισαν να σκαρφαλώνουν στις κουρτίνες και να κρέμονται από το ταβάνι. Τρόμαξα τότε και φώναξα «βόθθεια». Η μητέρα μου όμως έμεινε αφοσιωμένη στο νερό. Δεν έπαψε να συγκεντρώνεται σε αυτό, μέχρι που κάτι, μισό άνθρωπος μισό ζώο, με πλησίασε και με τσίμπησε στο μπράτσο. Αυτό έβγαλε τη μητέρα μου από την έκστασή της. Εξερράγη σε μια βροχή από θυμωμένο κόκκινο φως που έκανε τα φαντάσματα να εξαφανιστούν, αφήνοντας μια αλλόκοτη μυρωδιά καμένων φτερών σε ολόκληρο το σπίτι. Με το που πήγε, ο πατέρας μου αντιλήφθηκε τη μυρωδιά και ανησύχησε πολύ. Μας βρήκε και τις δυο αγκαλιασμένες στο κρεβάτι. Μόλις τον είδε, η μητέρα μου έβαλε τα κλάματα κι άρχισε να ζητάει συγγνώμη. Από τότε, δεν ένιωθα πια εντελώς ασφαλής στην τραπεζαρία.

Κι όποιο αίσθημα ασφάλειας μου είχε απομείνει, εξαφανίστηκε αφού έγινα επτά χρονών, όταν οι γονείς μου πήγαν στην Αφρική, και δεν επέστρεψαν ζωντανοί.

Συνήλθα μ' ένα τίναγμα και προσπάθησα να συγκεντρωθώ στο δίλημμα που είχα μπροστά μου. Το χειρόγραφο ήταν ακουμπισμένο στο τραπέζι, μέσα σε μια λιμνούλα φωτός. Η μαγεία του τραβούσε από μέσα μου κάτι σκοτεινό και μπερδεμένο. Τα δάχτυλά μου άγγιζαν ξανά το λείο δέρμα. Τούτη τη φορά η ανατριχίλα που ένιωσα ήταν οικεία. Θυμόμουν αόριστα ότι είχα νιώσει ξανά κάτι παρόμοιο μια φορά που κοίταξα κάποια χαρτιά στο γραφείο του πατέρα μου.

Τραβήχτηκα αποφασιστικά από τον δερματοόδετο τόμο κι ασχολήθηκα με κάτι πιο ορθολογιστικό: τον κατάλογο των αλχημικών κειμένων που είχα φτιάξει πριν φύγω από το Νιου Χέιβεν. Ήταν κρυμμένος ανάμεσα σε χαρτιά, κάρτες βιβλίων, αποδείξεις, μολύβια, και στιλό και χάρτες που έδειχναν πού βρισκόταν η κάθε συλλογή της Βοδλημιανής. Με αυτό τον κατάλογο στο χέρι δούλευα μεθοδικά απ' όταν έφτασα στην Οξφόρδη εδώ και μερικές εβδομάδες. Η περιγραφή που έδινε ο κατάλογος για το «Άσμοουλ 782», ανέφερε: «Ανθρωπολογία ή σύντομη περιγραφή του Ανθρώπου σε δύο μέρη. Το πρώτο ανατομικό, το δεύτερο ψυχολογικό». Δε με φώτιζε και πολύ, όπως άλλωστε συνέβαινε και με τους περισσότερους τίτλους των έργων που μελετούσα.

Τα ακροδάχτυλά μου θα μπορούσαν να μου πουν τι έλεγε το βιβλίο χωρίς καν να το ανοίξω. Η θεία Σάρα χρησιμοποιούσε πάντα τα ακροδάχτυλά της για να καταλάβει τι έλεγαν τα διάφορα γράμματα που έφερνε ο ταχυδρόμος πριν τα ανοίξει, κι αν ήταν κάποιος λογαριασμός που δεν ήθελε να τον πληρώσει δεν άνοιγε το φάκελο. Έτσι, μπορούσε να προσποιηθεί πως δεν ήξερε ότι χρωστούσε λεφτά για το ηλεκτρικό.

Κοίταξα τους χρυσωμένους αριθμούς στη ράχη. Σαν να μου έκλειναν το μάτι.

Κάθισα και σκέφτηκα τις εναλλακτικές.

Να αδιαφορήσω για τη μαγεία, να ανοίξω το χειρόγραφο και να προσπαθήσω να το διαβάσω σαν επιστήμων άνθρωπος;

Να κάνω στην άκρη τον μαγεμένο τόμο και να σηκωθώ να φύγω;

Η Σάρα θα χαχάνιζε ευχαριστημένη αν ήξερε το δίλημμα μου. Υποστήριζε ανέκαθεν ότι οι προσπάθειές μου να κρατηθώ σε απόσταση από τη μαγεία ήταν ανώφελες. Εγώ όμως το έκανα από την ημέρα της κηδείας των γονιών μου. Οι μάγισσες που είχαν παρευρεθεί με πέρασαν από ψιλό κόσκινο θέλοντας να βεβαιωθούν ότι στις φλέβες μου κύλαγε το αίμα των Μπίσοπ και των Πρόκτορ. Με χάιδευαν ενθαρρυντικά και προφήτευαν ότι σύντομα θα έπαιρνα τη θέση της μητέρας μου στην τοπική σύναξη. Και κάποιοι εξέφραζαν ψιθυριστά τις αμφιβολίες τους για το πόσο σωστό ήταν το ότι είχαν παντρευτεί οι γονείς μου.

«Πάρα πολλή δύναμη», μουρμούριζαν όταν νόμιζαν πως δεν τους ακούω. «Ήταν αναπόφευκτο να τραβήξουν την προσοχή, ακόμα κι αν δεν μελετούσαν την αρχαία τελετουργική θρησκεία».

Αυτό έφτανε για να με κάνει να κατηγορήσω την υπερφυσική δύναμη των γονιών μου ως υπεύθυνη για το θάνατό τους και να αναζητήσω έναν διαφορετικό τρόπο ζωής. Γύρισα την πλάτη σ' οτιδήποτε είχε σχέση με τη μαγεία κι ασχολήθηκα με τα σκέρτσα της εφηβείας –αγόρια κι άλογα και ρομαντικά μυθιστορήματα– προσπαθώντας να εξαφανιστώ ανάμεσα στους συνηθισμένους κατοίκους της πόλης μας. Ήρθαν και τα προβλήματα της κατάθλιψης και του άγχους, «εντελώς φυσιολογικά πράγματα» όπως διαβεβαίωσε τη θεία μου ο ευγενικός άνθρωπος γιατρός.

Η Σάρα δεν του είπε για τις φωνές που άκουγα, ούτε για τη συνήθεια που είχα να σηκώνω το τηλέφωνο ένα ολόκληρο λεπτό πριν χτυπήσει, ούτε ότι έπρεπε να κάνει μάγια στις πόρτες και τα παράθυρα όταν είχε πανσέληνο, για να μη βγαίνω υπνοβατώντας για να κάνω βόλτες στο δάσος. Ούτε του ανέφερε ότι, όταν θύμωνα, οι καρέκλες στο σπίτι μας στοιβά-

ζονταν σε μια τρεμάμενη πυραμίδα – για να κουτρουβαλιαστούν μόλις μου πέρναγαν τα νεύρα.

Όταν έγινα δεκατριών, η θεία μου αποφάσισε ότι ήταν καιρός να διοχετεύσω ένα μέρος των δυνάμεών μου στην προσπάθεια να μάθω τα βασικά της μαγείας. Τα συνηθισμένα πρώτα βήματα μιας έφηβης μάγισσας ήταν να ανάβει κεριά ψιθυρίζοντας κάποια λόγια και να κρύβει τα σπυράκια της με ένα δοκιμασμένο στο χρόνο μαγικό φίλτρο. Εγώ όμως ήμουν ανίκανη να μάθω και το πιο απλό ξόρκι· έκαιγα το κατσαρόλι με κάθε φίλτρο που μου μάθαινε η θεία κι αρνιόμουν πεισματικά να υποστώ τις δοκιμασίες που μου έβαζε για να δει αν είχα κληρονομήσει την εξώκοσμη ενόραση της μητέρας μου.

Εκείνο που με έκανε να φύγω από το Μάντισον ήταν η νοσημοσύνη μου. Ήταν ανέκαθεν αυξημένη· λόγω αυτής άρχισα να μιλάω και να διαβάζω πολύ πιο πριν από τους συνομηλίκους μου. Με τη βοήθεια μιας φωτογραφικής μνήμης που με διευκόλυνε να αποστηθίζω κείμενα και να ανακαλώ κάθε πληροφορία, η σχολική μου εργασία αναδείχτηκε σαν κάτι για το οποίο η μαγική κληρονομιά της οικογένειάς μου δεν έπαιζε κανένα ρόλο. Πήδηξα λοιπόν τις τελευταίες τάξεις του γυμνασίου και μπήκα στο κολέγιο στα δεκαέξι μου. Κι η θεία μου με έστειλε σ' ένα κολέγιο του Μέιν, με κάποια ανακούφιση πρέπει να πω.

Εκεί, τσαλαβούτησα στις θεατρικές σπουδές – με τις οποίες κόντεψα να τρελαθώ γιατί δεν έμπαινα εγώ στο πετσί του ρόλου αλλά ο ρόλος έμπαινε μέσα μου –, στα μαθηματικά, στη βιολογία. Μα μου έλειπε η απαιτούμενη ακρίβεια της σκέψης για τέτοια πράγματα.

Ένα θερινό πρόγραμμα σπουδών στην Αγγλία μού έδωσε την ευκαιρία να απομακρυνθώ ακόμα πιο πολύ από οτιδήποτε σχετικό με τους Μπίσοπ. Ερωτεύτηκα την Οξφόρδη, την ησυχία και το φως της. Τα μαθήματα ιστορίας που παρακολούθησα αφορούσαν στα κατορθώματα βασιλιάδων και βασι-

λισσών, και τις μοναδικές φωνές που άκουγα μέσα στο κεφάλι μου τις ψιθυρίζαν βιβλία γραμμένα τον 15ο και τον 16ο αιώνα. Αυτά κάνει η μεγάλη λογοτεχνία. Μα το καλύτερο απ' όλα ήταν ότι σε αυτή την πανεπιστημιούπολη δεν με γνώριζε κανείς, κι αν υπήρχαν μάγισσες εκείνο το καλοκαίρι εκεί, κρατήθηκαν μακριά μου. Επέστρεψα στην πατρίδα, δήλωσα για αντικείμενό μου την ιστορία, έκανα όλα τα απαιτούμενα μαθήματα σε χρόνο ρεκόρ, και πήρα πτυχίο με άριστα πριν κλείσω τα είκοσι.

Όταν αποφάσισα να κάνω διδακτορικό, η πρώτη μου επιλογή ήταν η Οξφόρδη. Ειδικότητά μου ήταν η ιστορία της επιστήμης, και η έρευνά μου επικεντρώθηκε στην περίοδο κατά την οποία η επιστήμη αντικατέστησε τη μαγεία. Η εποχή όπου η αστρολογία και το κυνήγι των μαγισσών υπέκυψαν στον Νεύτωνα και τους παγκόσμιους νόμους· η αναζήτηση μιας λογικής τάξης στη φύση αντί για μια υπερφυσική αντικατόπτριζε τις προσωπικές μου προσπάθειες να κρατηθώ μακριά από τα απόκρυφα. Τα όρια που έβαζα πάντα ανάμεσα σ' εκείνα που υπήρχαν στο μυαλό μου και σ' εκείνα που έτρεχαν στις φλέβες μου έγιναν ακόμα πιο καθαρά.

Η θεία Σάρα ξεφύσηξε περιφρονητικά όταν άκουσε την απόφασή μου να ειδικευτώ στη χημεία του 17ου αιώνα. Τα φλογερά κόκκινα μαλλιά της φώναζαν από μακριά πως θύμωνε εύκολα και είχε κοφτερή γλώσσα. Μόλις έμπαινε σ' ένα δωμάτιο, γινόταν αμέσως το επίκεντρο της προσοχής. Παράγοντας της κοινωνίας του Μάντισον, την καλούσαν πάντα όποτε ξεσπούσε μια κρίση, μικρή ή μεγάλη. Κι οι σχέσεις μας είχαν βελτιωθεί τώρα που δεν άκουγα καθημερινά τις οξείες παρατηρήσεις της για το πόσο αδύναμος κι ασυνεπής είναι ο άνθρωπος.

Παρόλο που μας χώριζαν εκατοντάδες χιλιόμετρα, η Σάρα θεωρούσε ότι οι τελευταίες μου προσπάθειες να αποφύγω τη μαγεία ήταν για γέλια – και μου το είπε.

«Εμείς αυτό το λέγαμε αλχημεία», δήλωσε. «Και περιέχει μπόλικη μαγεία».

«Όχι, καθόλου», διαμαρτυρήθηκα έντονα. Το νόημα της έρευνάς μου ήταν ακριβώς να καταδείξω πόσο επιστημονική ήταν εκείνη η ενασχόληση. «Η αλχημεία μάς δείχνει την άνοδο του πειραματισμού κι όχι μόνο την έρευνα για κάποιο ελιξίριο που μετατρέπει το μολύβι σε χρυσάφι και κάνει τους ανθρώπους αθάνατους».

«Ό,τι πεις», αποκρίθηκε με αμφιβολία η Σάρα. «Ωστόσο, πολύ παράξενο θέμα διάλεξες την ώρα που προσπαθείς να περάσεις για άνθρωπος».

Όταν πήρα το διδακτορικό μου, αγωνίστηκα με μανία για μια θέση στο διδακτικό προσωπικό του Γιέιλ, του μοναδικού πανεπιστημίου που είναι πιο εγγλέζικο κι από την Αγγλία. Οι συνάδελφοι με προειδοποιούσαν ότι είχα ελάχιστες πιθανότητες να το πετύχω. Εξέδωσα λοιπόν δύο βιβλία, κέρδισα κάμποσα βραβεία κι απέσπασα μερικές ερευνητικές υποτροφίες. Κι έγινα δεκτή στο διδακτικό προσωπικό του Γιέιλ, βγάζοντας λάθος τους πάντες.

Και το κυριότερο, η ζωή μου πια ήταν δική μου. Κανείς στη σχολή μου, ούτε καν οι ιστορικοί της πρώιμης Αμερικής, δεν συνέδεε το επίθετό μου αυτό με της πρώτης γυναίκας που εκτελέστηκε ως μάγισσα στο Σάλεμ το 1692. Κι εξακολούθησα να μην επιτρέπω τον παραμικρό υπαινιγμό μαγείας να τρυπώνει στη ζωή μου. Υπήρχαν βέβαια μερικές εξαιρέσεις, όπως τότε που επιστράτευσα ένα από τα ξόρκια της Σάρας επειδή το πλυντήριο ρούχων δε σταματούσε να παίρνει νερό κι απειλούσε να πλημμυρίσει το διαμερισμάκι μου στην πλατεία Γούστερ. Ε, κανείς δεν είναι τέλειος!

Κράτησα λοιπόν τώρα την ανάσα μου, άδραξα και με τα δυο χέρια το χειρόγραφο και το τοποθέτησα στο ειδικό αναλόγιο που παρέχει η βιβλιοθήκη για την προστασία των σπάνιων βιβλίων της. Είχα πάρει την απόφασή μου. Θα φερόμουν

ως σοβαρή επιστήμονας και θα αντιμετώπιζα το «Άσμουλ 782» σαν ένα κοινό χειρόγραφο. Ωστόσο, τα δάχτυλά μου έτρεμαν όταν άνοιξα τα μικρά μπρούντζινα κουμπώματά του.

Το χειρόγραφο άνοιξε μ' έναν ελαφρύ αναστεναγμό.

Τινάχτηκα και κοίταξα πίσω μου για να βεβαιωθώ πως η αίθουσα ήταν πάντα άδεια. Το μόνο που ακουγόταν ήταν το μεγάλο ρολόι του αναγνωστηρίου.

Αποφάσισα να μην καταγράψω τον αναστεναγμό του βιβλίου, κι άνοιξα ένα καινούργιο αρχείο στο λάπτοπ μου. Η τετριμμένη αυτή διαδικασία που είχα κάνει εκατοντάδες, χιλιάδες ίσως, φορές, με ανακούφισε. Έγραψα τίτλο και αριθμό του χειρογράφου, και περιέγραψα λεπτομερειακά μέγεθος και δέσιμο.

Το μόνο που απέμενε ήταν να το ξεφυλλίσω.

Παρόλο που το είχα ξεκουμπώσει, το κάλυμμα δεν άνοιγε. Λες κι ήταν κολλημένο. Έβρισα χαμηλόφωνα κι ακούμπησα την παλάμη μου ανοιχτή πάνω του. Ίσως το «Άσμουλ 782» ήθελε να με γνωρίσει. Αυτό δεν είναι ακριβώς μαγεία – και, πάντως, το κάλυμμα άνοιξε πια εύκολα.

Η πρώτη σελίδα ήταν αδρό χαρτί. Στη δεύτερη, που ήταν περγαμηνή, ήταν γραμμένος με τον γραφικό χαρακτήρα του Άσμουλ ο πλήρης τίτλος, όπως τον είχα στον κατάλόγό μου. Η γραφή του πρώτου μέρους του τίτλου μού ήταν πια οικεία. Και του δεύτερου, που ήταν γραμμένο αργότερα και με μολύβι, την ήξερα κι αυτή, μα δεν μπορούσα να θυμηθώ από πού. Κατέγραψα λοιπόν τη χρήση μελανιού και μολυβιού, τους δυο διαφορετικούς γραφικούς χαρακτήρες, και την πιθανή χρονολόγησή τους.

Γύρισα τη σελίδα. Η περγαμηνή ήταν αφύσικα βαριά, και κατάλαβα πως αυτή ήταν η πηγή της αλλόκοτης μυρωδιάς του χειρογράφου. Δεν ήταν απλά πολυκαιρισμένη. Ήταν κάτι παραπάνω· ανέδιδε έναν ακατονόμαστο συνδυασμό μούχλας και μόσχου. Κι αμέσως πρόσεξα ότι τρία φύλλα ήταν κομμένα προσεκτικά από το δέσιμο.

Να, επιτέλους, κάτι που μπορούσα να περιγράψω εύκολα και δακτυλογράφηση: «Τρία τουλάχιστον φύλλα έχουν αφαιρεθεί, κομμένα με φαλτσέτα ή ξυράφι». Κοίταξα τη ράχη, αλλά δεν μπόρεσα να καταλάβω αν έλειπαν κι άλλα φύλλα. Μα όσο πιο κοντά στη μύτη μου έφερνα την περγαμηνή, τόσο και πιο πολύ μου αποσπούσαν την προσοχή η δύναμη κι η αλλόκοτη μυρωδιά του χειρογράφου.

Συγκεντρώθηκα στην εικονογράφηση που ήταν απέναντι από τις κομμένες σελίδες. Έδειχνε ένα μικροσκοπικό βρέφος να πλέει μέσα σ' ένα διάφανο γυάλινο δοχείο. Το βρέφος κρατούσε στο ένα χέρι ένα ασημένιο ρόδο και στο άλλο ένα χρυσό. Στα πόδια του είχε κάτι τοσοδούλικες φτερούγες, και στα μακριά μαύρα μαλλιά του έσταζαν κόκκινες στάλες. Κάτω από την εικόνα, μια ετικέτα γραμμένη με παχύ μαύρο μελάνι έλεγε ότι επρόκειτο για το «φιλοσοφικόν παιδίον», αλληγορική αναπαράσταση μιας κρίσιμης φάσης της παρασκευής της φιλοσοφικής λίθου – της χημικής δηλαδή ουσίας που υποσχόταν να κάνει τον κάτοχό της υγιή, πλούσιο και σοφό.

Τα χρώματα ήταν λαμπερά και εκπληκτικά καλά διατηρημένα. Παλιά, οι καλλιτέχνες ανακάτωναν θρυμματισμένα πετράδια στα χρώματά τους για να τα κάνουν έτσι δυνατά. Κι η εικόνα αυτή είχε σχεδιαστεί από κάποιον με αληθινό ταλέντο. Αναγκάστηκα να χώσω τα χέρια μου κάτω από τα μπούτια μου για να μην την αγγίξω. Τόσο πολύ ήθελα να μάθω κι άλλα γι' αυτήν.

Ωστόσο, παρ' όλο το ταλέντο του, ο εικονογράφος είχε κάνει λάθος σε όλες τις λεπτομέρειες. Το δοχείο έπρεπε να δείχνει προς τα πάνω κι όχι προς τα κάτω. Το βρέφος έπρεπε να είναι μισό άσπρο και μισό μαύρο, για να δείχνει ότι είναι ερμαφρόδιτο. Έπρεπε να έχει αρσενικά γεννητικά όργανα και γυναικεία στήθη, ή, τουλάχιστον, δύο κεφάλια.

Η αλχημική εικονογράφηση ήταν αλληγορική και περιβόητα μπερδεμένη. Γι' αυτό τη μελετούσα, αναζητώντας τύ-

πους που θα αποκάλυπταν μια συστηματική, λογική προσέγγιση των χημικών μεταλλαγών πριν από την εφεύρεση του περιοδικού πίνακα των στοιχείων. Εικόνες της σελήνης, για παράδειγμα, σήμαιναν πάντα σχεδόν τον άργυρο, και του ήλιου τον χρυσό. Όταν συνδυάζονταν χημικά τα δύο στοιχεία, η διεργασία απεικονιζόταν ως γάμος. Με τον καιρό, οι εικόνες αντικαταστάθηκαν με λέξεις. Κι οι λέξεις αυτές έγιναν, με τη σειρά τους, η γραμματική της χημείας.

Το χειρόγραφο αυτό όμως έβαζε σε δοκιμασία την πίστη μου στη λογική των αλχημιστών. Κάθε εικόνα είχε κι από τουλάχιστον ένα θεμελιώδες λάθος, και δεν υπήρχε κάποιο συνοδευτικό κείμενο που να με κάνει να βγάλω συμπέρασμα.

Έψαξα για κάτι –οτιδήποτε– που θα συμφωνούσε με τις γνώσεις μου περί αλχημείας. Κάτω από το φως που μαλάκωνε όσο περνούσε η ώρα, αχνά ίχνη γραφής εμφανίστηκαν σε μια από τις σελίδες. Έστρεψα τη λάμπα του τραπέζιού έτσι που να φωτίζει πιο καλά.

Τίποτα.

Γύρισα αργά τη σελίδα σαν να ήταν ένα εύθραυστο φύλλο.

Λέξεις άχνιζαν κι έπαιζαν στην επιφάνειά της. Εκατοντάδες λέξεις, αόρατες αν δεν συντονιζόταν η γωνία του φωτός με την όραση του αναγνώστη.

Με το ζόρι έπνιξα μια κραυγή έκπληξης.

Το «Άσμουουλ 782» ήταν ένα παλίμψηστο – ένα χειρόγραφο μέσα στο χειρόγραφο. Όταν σπάνιζε η περγαμηνή, οι γραφείς ξέπλεναν προσεκτικά το μελάνι από παλιά βιβλία κι έγραφαν νέα κείμενα στις καθαρισμένες σελίδες. Με τον καιρό, η παλιά γραφή εμφανίζεται συχνά σαν ένα κείμενο-φάντασμα που μπορείς να το διαβάσεις με τη βοήθεια υπεριωδών ακτίνων.

Όμως, δεν υπήρχαν υπεριώδεις ακτίνες τόσο δυνατές που να αποκαλύψουν τούτα εδώ τα ίχνη. Αυτό που κρατούσα δεν ήταν ένα συνηθισμένο παλίμψηστο. Η γραφή δεν είχε ξε-

πλυθεί. Είχε κρυφτεί με κάποιο ξόρκι. Μα γιατί να μπήκε κάποιος στον κόπο να μαγέψει το κείμενο ενός βιβλίου αλχημείας; Ακόμα κι οι ειδικοί παιδεύονται για να βγάλουν άκρη από τη μυστήρια γλώσσα και τη ζωντανή φαντασία των συγγραφέων αυτών των βιβλίων.

Προσπάθησα να αποσπάσω την προσοχή μου από τα αχνά γράμματα που έτρεχαν πολύ γρήγορα για να μπορώ να τα διαβάσω, και κατέγραψα όσες πληροφορίες είχα συγκεντρώσει μέχρι στιγμής: «Λεζάντες από τον 15ο ως τον 17ο αιώνα, εικόνες κυρίως από τον 15ο αιώνα. Πηγή εικόνων πιθανόν παλαιότερη; Χαρτί και περγαμινή ανάκατα. Λεπτομέρειες λανθασμένες. Εικόνες παριστάνουν τη δημιουργία της φιλοσοφικής λίθου, την αλχημική γέννηση/δημιουργία, το θάνατο, την ανάσταση και τη μετάλλαξη. Μπερδεμένο αντίγραφο παλαιότερου χειρογράφου; Παράξενο βιβλίο, γεμάτο ανωμαλίες».

Τα δάχτυλά μου δίστασαν πάνω από τα πλήκτρα.

Οι επιστήμονες, όταν ανακαλύπτουν πληροφορίες που δεν ταιριάζουν μ' αυτά που ήδη ξέρουν, κάνουν ένα από τα εξής δύο: ή τις παραμερίζουν και τις παραβλέπουν για να μην αμφισβητηθούν οι αγαπημένες τους θεωρίες, ή επικεντρώνονται πάνω τους με την ένταση ακτίνων λέιζερ προσπαθώντας να φτάσουν στον πάτο του μυστηρίου. Αν αυτό το βιβλίο δεν ήταν μαγεμένο, θα προσπαθούσα ίσως να κάνω το δεύτερο. Επειδή όμως ήταν μαγεμένο, έκλινα προς το πρώτο.

Κι όταν οι επιστήμονες αμφιβάλλουν, συνήθως αναβάλλουν την απόφασή τους.

Έτσι, έγραψα μια επαμφοτερίζουσα τελευταία γραμμή: «Χρειάζεται κι άλλος χρόνος; Να το ξαναζητήσω αργότερα;»

Κρατώντας την ανάσα μου, έκλεισα το κούμπωμα του καλύμματος. Μαγικά ρεύματα ξέφευγαν ακόμα από το χειρόγραφο, ιδιαίτερα δυνατά γύρω από το κούμπωμα.

Απόμεινα να κοιτάζω το «Άσμοουλ 782». Τα δάχτυλά μου ήθελαν να χαϊδέψουν το καφετί δέρμα του. Τούτη τη φορά

όμως αντιστάθηκα. Δεν ήθελα να μάθω τίποτα παραπάνω από όσα μπορούσε να μάθει ένας άνθρωπος ιστορικός.

Η θεία Σάρα μού έλεγε πάντα πως η μαγεία είναι χάρισμα. Αν όντως ήταν, είχε και κάποιες δεσμεύσεις που με έδεναν με όλες τις μάγισσες Μπίσοπ που είχαν έρθει στον κόσμο πριν από μένα. Η χρήση αυτής της κληρονομικής μαγικής δύναμης είχε ένα τίμημα. Ανοίγοντας το «Άσμοουλ 782», είχα παραβιάσει το τείχος που χώριζε τη μαγεία μου από την επιστημοσύνη μου. Τώρα όμως που βρισκόμουν ξανά στη σωστή πλευρά του τείχους, ήμουν αποφασισμένη να μείνω για πάντα εκεί.

Μάζεψα τον υπολογιστή και τις σημειώσεις μου, και στοίβαξα τα χειρόγραφα προσέχοντας να βάλω το «Άσμοουλ 782» στον πάτο. Ευτυχώς, η Γκίλιαν δεν ήταν στο τραπέζι της, το οποίο, πάντως, ήταν γεμάτο με τα χαρτιά της. Φαίνεται πως σκόπευε να δουλέψει ως αργά κι είχε πάει να πάρει κανέναν καφέ.

«Τελείωσες;» με ρώτησε ο Σον όταν έφτασα στο γραφείο του.

«Όχι ακριβώς. Θέλω να κρατήσω τα τρία πάνω πάνω για τη Δευτέρα».

«Και το τέταρτο;»

«Μ' αυτό τελείωσα», ψέλλισα, σπρώχνοντας προς το μέρος του τα χειρόγραφα. «Μπορείς να το στείλεις πίσω».

Ο Σον το έβαλε στην κορυφή μιας στοίβας επιστροφών. Με συνόδεψε μέχρι τη σκάλα, με χαιρέτησε κι εξαφανίστηκε πίσω από μια πόρτα. Ο ιμάντας μεταφοράς που θα κατέβαζε το «Άσμοουλ 782» πίσω στα έγκατα της βιβλιοθήκης πήρε μπροστά.

Με το ζόρι κρατήθηκα να μην τρέξω να το πάρω.

Είχα σηκώσει το χέρι για ν' ανοίξω την πόρτα της εξόδου στο ισόγειο, όταν η ατμόσφαιρα γύρω μου συσπάστηκε, λες και με έσφιγγε η βιβλιοθήκη. Ο αέρας άχνισε για μια στιγμή,

όπως είχαν κάνει οι σελίδες του χειρογράφου. Ανατρίχιασα ολόκληρη.

Κάτι είχε συμβεί. Κάτι μαγικό.

Έστριψα το κεφάλι προς την πτέρυγα του Δούκα του Χάμφρεϊ και παραλίγο να πάνε και τα πόδια μου προς τα 'κεί.

Δεν είναι τίποτα, συλλογίστηκα, και βγήκα αποφασιστικά από τη βιβλιοθήκη.

Είσαι σίγουρη; μου ψιθύρισε μια φωνή που, καιρό τώρα, έκανα πως δεν την ακούω.

Κεφάλαιο 2

Οι καμπάνες της Οξφόρδης χτύπησαν επτά φορές. Η νύχτα δεν έπεσε αργά, όπως πριν από μερικές βδομάδες, αλλά και πάλι το σκοτάδι δεν έπεσε απότομα. Το προσωπικό της βιβλιοθήκης είχε ανάψει τα φώτα πριν από μόλις μισή ώρα, γεμίζοντας με φωτεινές λιμνούλες το γκριζο μούχρωμα.

Ήταν 21η του Σεπτέμβρη. Σε όλο τον κόσμο, οι μάγισσες έτρωγαν σε κοινά δείπνα για να γιορτάσουν τη Μάμπον, που δίνει τα όνειρα στους ανθρώπους, και να υποδεχτούν το επερχόμενο σκοτάδι του χειμώνα. Οι μάγισσες της Οξφόρδης έπρεπε να βουλευτούν χωρίς εμένα. Τον επόμενο μήνα, θα ήμουν η ομιλήτρια σε ένα πολύ σημαντικό συνέδριο. Δεν είχα ξεκαθαρίσει ακόμα τις ιδέες μου, κι είχε αρχίσει να με ζώνει η αγωνία.

Η σκέψη πως οι αδελφές μου μάγισσες μπορεί να έτρωγαν αυτή την ώρα κάπου στην Οξφόρδη έκανε το στομάχι μου να γουργουρίζει. Βρισκόμουν στη βιβλιοθήκη από τις εννιάμισι το πρωί, με ένα μικρό μόνο διάλειμμα για να τσιμπήσω κάτι το μεσημέρι.

Ο Σον είχε ρεπό, κι αυτή που τον αντικαθιστούσε ήταν καινούργια. Μου δημιούργησε προβλήματα όταν της ζήτησα κάτι πολύ φθαρμένο και προσπάθησε να με πείσει να χρησιμοποιήσω το μικροφίλμ. Ο επόπτης του αναγνωστηρίου, ο κύριος Τζόνσον, μας άκουσε και επενέβη.

«Ζητώ συγγνώμη, Δρ Μπίσοπ», είπε βιαστικά, ανεβάζο-

ντας τα χοντρά του γυαλιά που γλιστρούσαν στη μύτη του. «Εφόσον θέλετε να συμβουλευτείτε αυτό το χειρόγραφο για την έρευνά σας, θα είναι χαρά μας να σας το δώσουμε». Πήγε ο ίδιος να το φέρει και μου το έδωσε ζητώντας ξανά συγγνώμη και ψελλίζοντας δικαιολογίες για το νέο προσωπικό. Ευχαριστημένη που τα ακαδημαϊκά διαπιστευτήριά μου με είχαν βολέψει, πέρασα όλο το απόγευμα μελετώντας απολαυστικά.

Ικανοποιημένη τώρα από τον όγκο της δουλειάς που είχα βγάλει, έκλεισα το χειρόγραφο. Μετά την επαφή μου με το μαγεμένο χειρόγραφο την Παρασκευή, είχα αφιερώσει το Σαββατοκύριακο σε θέματα πιο κοινά από την αλχημεία, για να αισθανθώ και πάλι φυσιολογικά. Συμπλήρωσα αιτήσεις, πλήρωσα λογαριασμούς, έγραψα συστατικές επιστολές, μέχρι και μια κριτική βιβλίου έγραψα. Άσε που έβαλα πλυντήριο, ήπια απίθανες ποσότητες τσάι και δοκίμασα διάφορες συνταγές από τα τηλεοπτικά προγράμματα μαγειρικής του BBC.

Και τώρα, είχα να απαντήσω σε τέσσερα ερωτήματα. Το τρίτο ήταν το ευκολότερο. Θα έβρισκα την απάντησή του σε ένα περιοδικό μεταφυσικών μυστηρίων, το «Σημειώσεις και αναζητήσεις», που βρισκόταν στα ράφια που υψώνονταν κοντά στο ταβάνι. Πριν φύγω λοιπόν, αποφάσισα να ξεμπλέξω και μ' αυτό.

Στα πάνω ράφια του τμήματος που είναι γνωστό ως Σέλντεν Εντ έφτανες από μια γαλαρία στην οποία ανέβαινες από μια στριφογυριστή σκάλα. Ανέβηκα τα φθαρμένα σκαλοπάτια κι έφτασα εκεί που βρίσκονταν οι τόμοι των περιοδικών, τοποθετημένοι με χρονολογική σειρά. Βρήκα αυτά που ήθελα, κι έβγαλα μια σιγανή βρισιά: βρίσκονταν στο τελευταίο πάνω ράφι, και δεν τους έφτανε.

Ένα χαμηλόφωνο γελάκι μ' έκανε να τυναχτώ. Γύρισα να δω ποιος καθόταν στο γραφείο στην άκρη της γαλαρίας, μα δεν υπήρχε κανείς εκεί. Πάλι παραισθήσεις είχα; Η Οξφόρδη ήταν μια πόλη φάντασμα, καθώς όλο το προσωπικό του πανεπιστημίου είχε φύγει εδώ και μία ώρα: πριν το δείπνο, στις

αίθουσες του προσωπικού προσφερόταν τζάμπα σέρι για απεριτίφ. Κι όπως ήταν η γιορτή των μαγισσών, είχε φύγει ακόμα κι η Γκίλιαν, αφού με προσκάλεσε για μια τελευταία φορά, κοιτάζοντας με «στενεμένα» μάτια τη στοίβα των τόμων πάνω στο τραπέζι μου.

Έψαξα για το σκαλάκι της βιβλιοθήκης, μα δεν το είδα πουθενά. Στη Βοδληιανή υπάρχει μια διαβόητη έλλειψη τέτοιων αντικειμένων και θα χρειαζόμουν κάνα τέταρτο της ώρας για να βρω κάποιο κάτω και να το σύρω μέχρι εδώ. Δίστασα λίγο, καθώς δεν ήθελα να κάνω μαγικά. Μα δε θα με έβλεπε κανείς.

Ανατρίχιασα. Δεν παραβαίνω συχνά τους κανόνες μου. Αυτή θα ήταν η πέμπτη φορά μέσα σ' ένα χρόνο που θα προσέφευγα στη μαγεία – συμπεριλαμβανομένης της ιστορίας με το πλυντήριο των ρούχων και το επεισόδιο με το «Άσμοουλ 782». Δεν ήταν κι άσχημα, μα όχι και πολύ καλά.

Πήρα μια βαθιά ανάσα, άπλωσα το χέρι μου και φαντάστηκα τον τόμο που ήθελα να έρχεται στη χούφτα μου.

Ο τόμος Νο 19 του «Σημειώσεις και αναζητήσεις» έγερσε δέκα πόντους πίσω, ύστερα μπροστά, σαν να τον τραβούσε ένα αόρατο χέρι, κι έπεσε μαλακά στην παλάμη μου· κι άνοιξε στη σελίδα που ήθελα.

Η όλη υπόθεση είχε κρατήσει τρία δευτερόλεπτα. Ξεφύσηξα – είχα κρατήσει την αναπνοή μου από την αγωνία αλαφρώνοντας κάπως από την ενοχή που ένιωθα. Και ξαφνικά δυο παγωμένοι κύκλοι άνοιξαν ανάμεσα στους ώμους μου.

Κάποιος με είχε δει. Και δεν ήταν συνηθισμένος άνθρωπος.

Όταν μια μάγισσα κοιτάζει εξεταστικά μίαν άλλη και συναντηθούν τα βλέμματά τους, πετάγονται σπίθες. Οι μάγισσες και οι μάγοι όμως δεν είναι τα μοναδικά πλάσματα που μοιράζονται τούτο τον κόσμο με τους ανθρώπους. Υπάρχουν και οι δαίμονες – δημιουργικοί, καλλιτεχνικοί τύποι που ισορροπούν πάνω σε ένα τεντωμένο σκοινί ανάμεσα στην τρέλα και

τη μεγαλοφυΐα. «Ροκ σταρς και κατά συρροήν δολοφόνους» αποκαλεί η θεία Σάρα αυτά τα αλλόκοτα, μπελαλίδικα πλάσματα. Κι υπάρχουν και οι βρικόλακες, αρχαίοι και ωραίοι, που τρέφονται με αίμα και σε γοητεύουν απόλυτα, αν δεν σε σκοτώσουν πρώτα.

Όταν με κοιτάζει ένας δαίμονας, νιώθω σαν να με φιλάει κάποιος ανάλαφρα, εκνευριστικά.

Μα όταν με κοιτάζει ένας βρικόλακας, νιώθω το βλέμμα του να καρφώνεται πάνω μου παγερό κι επικίνδυνο.

Έφερα στο μυαλό μου αυτούς που διάβαζαν στην πτέρυγα του Δούκα του Χάμφρεϊ. Υπήρχε ένας βρικόλακας, ένας καλόγερος σαν χερουβείμ που έσκυβε σαν εραστής πάνω από μεσαιωνικά προσευχητάρια και λειτουργικά. Δεν έβρισκες όμως συχνά βρικόλακες σε αίθουσες με σπάνια βιβλία. Πολύ αραιά υπέκυπτε κάποιος τους στη νοσταλγία και τη ματαιοδοξία κι ερχόταν να χαρεί τις αναμνήσεις του.

Οι μάγισσες κι οι δαίμονες, αντίθετα, είναι τυπικοί επισκέπτες βιβλιοθηκών. Εκτός από την Γκίλιαν που μελετούσε μ' έναν μεγεθυντικό φακό τους παπύρους της, υπήρχαν και δυο δαίμονες στην αίθουσα της μουσικής βιβλιοθήκης. Με κοίταξαν παραζαλισμένοι καθώς πέρασα δίπλα τους πηγαίνοντας να πιω ένα τσάι. Ο ένας μού είπε να του πάω έναν καφέ λάτε, πράγμα που έδειχνε πόσο αλλού βρισκόταν και πόσο τρελαμένος ήταν.

Όχι· αυτός που με κοίταζε τώρα ήταν βρικόλακας.

Είχα συναπαντηθεί με μερικούς βρικόλακες, καθώς το πεδίο των ερευνών μου με έφερνε σε επαφή με επιστήμονες – και στα εργαστήρια όλης της υψηλίου υπάρχουν μπόλικοι. Όλοι οι τομείς της επιστήμης απαιτούν υπομονή και μακροχρόνιες έρευνες. Και καθώς η εργασία των επιστημόνων είναι μοναχική, δύσκολα μπορεί να τους αναγνωρίσει κανείς. Κι αυτό, διευκολύνει μια ζωή που απλώνεται σε αιώνες κι όχι σε δεκαετίες.

Στις μέρες μας, οι βρικόλακες τριγυρίζουν κοντά σε μορια-

κούς επιταχυντές, προγράμματα αποκωδικοποίησης του γονιδίου και μοριακή βιολογία. Άλλοτε, μαζεύονταν αγεληδόν σε εργαστήρια αλχημείας, ανατομίας και ηλεκτρισμού. Αν γίνονταν εκρήξεις, υπήρχε αίμα ή κάποια υπόσχεση αποκάλυψης των μυστηρίων του σύμπαντος, ήσουν σίγουρος πως θα υπήρχε κάποιος βρικόλακας κάπου εκεί γύρω.

Έσφιξα τον αποκτημένο με μαγεία τόμο του περιοδικού και γύρισα ν' αντιμετωπίσω το μάρτυρα της πράξης μου. Στεκόταν μέσα στις σκιές της άλλης άκρης της αίθουσας, μπροστά στα βιβλία που αφορούν στην παλαιογραφία, κι ακουμπούσε σε μια από τις κομψές ξύλινες κολόνες που στηρίζουν τη γαλαρία. Στα χέρια του κρατούσε ανοιχτό το βιβλίο της Τζάνετ Ρόμπερτς «Οδηγός στοιχείων που χρησιμοποιήθηκαν στα αγγλικά χειρόγραφα ως το 1500».

Δεν τον είχα ξαναδεί αυτόν το βρικόλακα, αλλά ήμουν σίγουρη πως δεν του χρειαζόνταν οδηγίες για να αποκρυπτογραφήσει παλιές γραφές.

Όποιος έχει διαβάσει φτηνά μυθιστορήματα ή έχει δει σχετικά τηλεοπτικά προγράμματα ξέρει ότι οι βρικόλακες σου κόβουν την ανάσα με την εμφάνισή τους. Μα τίποτα δε φτάνει την πραγματικότητα. Η κοψιά τους είναι τόσο φίνα, που λες και τους έχει σκαλίσει στο μάρμαρο κάποιος μεγάλος γλύπτης. Κι όταν αρχίσουν να κινούνται ή να μιλάνε, το μυαλό σου δεν μπορεί να χωνέψει αυτό που βλέπει. Κάθε τους κίνηση είναι γεμάτη χάρη· κάθε λέξη, μουσική. Και το βλέμμα τους μαγνητίζει. Κι αυτός ακριβώς είναι ο τρόπος που συλλαμβάνουν το θήραμά τους: μια παρατεταμένη ματιά, λίγες χαμηλόφωνες κουβέντες, ένα άγγιγμα. Έτσι και πιαστείς στα βρόχια ενός βρικόλακα, δεν έχεις καμιά ελπίδα.

Έτσι όπως κοίταζα από ψηλά τούτον εδώ το βρικόλακα, συνειδητοποίησα μ' ένα σφίξιμο ότι οι γνώσεις μου πάνω σ' αυτό το θέμα ήταν, δυστυχώς, θεωρητικές μόνο· και με βοηθούσαν ελάχιστα στη συγκεκριμένη περίπτωση.

Ο μόνος βρικόλακας με τον οποίο είχα κάποια βαθύτερη σχέση εργαζόταν στην Ελβετία, στον πυρηνικό επιταχυντή σωματιδίων. Ο Τζέρεμι ήταν μικροκαμωμένος και κούκλος, με λαμπερά ξανθά μαλλιά, γαλανά μάτια κι ένα γέλιο που ήταν μεταδοτικό. Είχε πλαγιάσει με τις περισσότερες γυναίκες του καντονιού της Γενεύης και τώρα είχε επεκταθεί στην πόλη της Λοζάνης. Δεν είχα θελήσει ποτέ να ρωτήσω τι τους έκανε αφού τις αποπλανούσε, και είχα αρνηθεί σταθερά όλες τις προσκλήσεις του για ένα ποτό. Θεωρούσα ότι ο Τζέρεμι ήταν χαρακτηριστικός τύπος του είδους του. Σε σύγκριση όμως με τούτον που στεκόταν τώρα μπροστά μου, φάνταζε χοντροκομμένος, άγαρμπος και πολύ πολύ νέος.

Αυτός εδώ ήταν ψηλός, πάνω από ένα κι ογδόντα. Και καθόλου λεπτοφτιαγμένος. Φαρδείς ώμοι, στενοί γοφοί, λιανά μυώδη πόδια. Τα χέρια του ήταν εκπληκτικά μακριά και σβέλτα αλλά και απίθανα ντελικάτα.

Καθώς το βλέμμα μου περιδιάβαζε πάνω του, εκείνος κρατούσε το δικό του καρφωμένο πάνω μου. Τα μάτια του, που φάνταζαν μαύρα σαν τη νύχτα, με κοίταζαν κάτω από εξίσου κατάμαυρα φρύδια, που το ένα τους υψωνόταν σαν να ρωτούσε κάτι. Το πρόσωπό του ήταν πραγματικά εκπληκτικό. Μα το ήπιο χαρακτηριστικό επάνω του ήταν το μεγάλο του στόμα, που, σαν τα μακριά του χέρια, έδειχνε κι αυτό άσχετο με την υπόλοιπη κοψιά του.

Εκείνο που μου προκαλούσε μεγάλη ταραχή ήταν η τελευταία της θωριάς του: ένας άγριος συνδυασμός δύναμης, σβελτάδας κι εξυπνάδας, χειροπιαστής θα έλεγες. Με το μαύρο παντελόνι και την ανοιχτόγκριζη μπλούζα του, με μια πλούσια μαύρη χαίτη κομμένη κοντή στο σβέρκο, θύμιζε πάνθηρα που μπορούσε να σου ορμήσει ανά πάσα στιγμή – μα δεν βιαζόταν.

Χαμογέλασε. Αμυδρά, ευγενικά, χωρίς ν' αποκαλύψει τα δόντια του. Μα ήταν σαν να τα έβλεπα, ολόσια και κοφτερά πίσω από τα χλομά του χείλη.

Η σκέψη και μόνο των δοντιών, γέμισε τον οργανισμό μου αδρεναλίνη και τα δάχτυλά μου μυρμήγκιασαν. Το μόνο που μπορούσα ξαφνικά να σκεφτώ ήταν: Φύγε από αυτή την αίθουσα ΤΩΡΑ ΑΜΕΣΩΣ.

Η σκάλα μου φαινόταν πολύ μακρινή, κι ας έκανα μόνο τέσσερα βήματα για να τη φτάσω. Την κατέβηκα ολοταχώς, σκόνταψα στο τελευταίο σκαλοπάτι, κι έπεσα ίσια στην αγκαλιά του βρικόλακα.

Είχε φτάσει βέβαια πριν από μένα στη βάση της σκάλας.

Τα δάχτυλά του ήταν ψυχρά και τα μπράτσα ατσάλινα. Ο αέρας γύρω μου γέμισε οσμές γαρίφαλου, κανέλας και κάτι που θύμιζε λιβάνι. Με έστησε στα πόδια μου, μάζεψε από χάμω τις «Σημειώσεις και αναζητήσεις» και μου τις έδωσε με μια ελαφρά υπόκλιση.

«Η Δρ Μπίσοπ υποθέτω;»

Κατένευσα, τρέμοντας απ' την κορφή μέχρι τα νύχια.

Τα μακριά λευκά δάχτυλα του δεξιού του χεριού έβγαλαν από μια τσέπη ένα άσπρο και μπλε επισκεπτήριο.

«Μάθιου Κλέρμοντ».

Έπιασα από την άκρη την κάρτα, προσέχοντας να μην αγγίξω τα δάχτυλά του. Ο γνωστός θυρεός του Πανεπιστημίου της Οξφόρδης με τα τρία στέμματα και το ανοιχτό βιβλίο ήταν τυπωμένος πάνω από το όνομά του, κι ακολουθούσε ένα κομπολόι από αρχικά που, ανάμεσα στα άλλα, έδειχναν πως ήταν ήδη μέλος της Βασιλικής Εταιρείας.

Όχι κι άσχημα για κάποιον που έδειχνε να μην έχει κλείσει ακόμα τα σαράντα, αν και υπέθεσα ότι η πραγματική του ηλικία πρέπει να ήταν τουλάχιστον δέκα φορές μεγαλύτερη.

Όσο για την ειδικότητά του, δεν με εξέπληξε ότι ο βρικόλακας ήταν καθηγητής Βιοχημείας και εταίρος Νευρολογίας στο νοσοκομείο «Τζον Ράντκλιφ». Αίμα και ανατομία: τα αγαπημένα των βρικόλακων. Στην κάρτα ήταν γραμμένα τα τηλέφωνα τριών διαφορετικών εργαστηρίων, συν ένα τηλέφωνο

γραφείου και μια διεύθυνση ηλεκτρονικού ταχυδρομείου. Δεν ήταν δύσκολο να τον βρεις, κι ας μην τον είχα ξαναδεί εγώ πουθενά.

«Καθηγητά Κλέρμοντ». Οι λέξεις βγήκαν βραχνά από το λαρύγγι μου, ενώ με το ζόρι κρατιόμουν να μην το βάλω στα πόδια ουρλιάζοντας.

«Δεν έχουμε γνωριστεί», είπε εκείνος με μια παράξενη προφορά, κατά βάση οξφορδιανή, αλλά με μια απαλότητα που δεν μπορούσα να εντοπίσω. Τα μάτια του, που δεν είχαν φύγει στιγμή απ' το πρόσωπό μου, ανακάλυψα ότι τελικά δεν ήταν μαύρα. Οι κόρες ήταν διασταλμένες και γύρω τους είχαν μια γκριζοπράσινη ίριδα. Με μαγνήτιζαν, δεν μπορούσα να κοιτάξω αλλού.

Τα χείλη του βαμπίρ κινήθηκαν ξανά.

«Είμαι μέγας θαυμαστής του έργου σας».

Γούρλωσα τα μάτια. Δεν ήταν απίθανο να ενδιαφέρεται για την αλχημεία του 17ου αιώνα ένας καθηγητής Βιοχημείας, αλλά μου φαινόταν δύσκολο. Χαλάρωσα το γιακά του λευκού μου πουκάμισου και κοίταξα γύρω. Ήμασταν μόνοι μας στην αίθουσα. Ούτε στην παλιά δρύινη καρτελοθήκη βρισκόταν κανείς ούτε στα κομπιούτερ. Κι όποιος βρισκόταν στο γραφείο στο βάθος, ήταν πολύ μακριά για να με βοηθήσει.

«Βρήκα συναρπαστικό το άρθρο σας για τους χρωματικούς συμβολισμούς της αλχημικής μετάλλαξης. Και η δουλειά σας για την προσέγγιση του Ρόμπερτ Μπόιλ στο πρόβλημα της συστολής και διαστολής ήταν πολύ πειστική». Ο Κλέρμοντ συνέχισε ήρεμα, σαν να ήταν συνηθισμένος να μιλάει μόνο αυτός. «Δεν τελείωσα ακόμα το τελευταίο σας βιβλίο για την αλχημική εκπαίδευση και μαθητεία, μα το απολαμβάνω πολύ».

«Σας ευχαριστώ», ψιθύρισα. Το βλέμμα του κατέβηκε από τα μάτια μου στο λαιμό μου.

Σταμάτησα μονομιάς να τραβολογάω τα κουμπιά του γιακά μου. Τα αφύσικα μάτια του ξαναγύρισαν στα δικά μου.

«Έχετε έναν υπέροχο τρόπο να ζωντανεύετε το παρελθόν στους αναγνώστες σας». Αυτό το θεώρησα μεγάλο κομπλιμέντο, αφού ένας βρικόλακας θα καταλάβαινε αν έκανα λάθος. Ύστερα από μια στιγμιαία παύση, ο Κλέρμοντ πρόσθεσε: «Θα μπορούσα να σας κάνω το τραπέζι;»

Τον κοίταξα χάσκοντας. *Το τραπέζι; Ήξερα καλά τις διατροφικές του συνήθειες.*

«Έχω κάποια σχέδια», αποκρίθηκα ξερά, ανίκανη να παρουσιάσω μια καλύτερη δικαιολογία.

«Κρίμα», μουρμούρισε χαμογελώντας αχνά. «Κάποια άλλη φορά ίσως. Θα μείνετε όλο το χρόνο στην Οξφόρδη, έτσι δεν είναι;»

Η παρουσία ενός βαμπίρ φέρνει πάντα ταραχή, και η μурωδιά γαρίφαλου του Κλέρμοντ μού θύμιζε την αλλόκοτη οσμή του «Άσμοουλ 782». Κούνησα καταφατικά το κεφάλι, με θολωμένο το μυαλό.

«Έτσι υπέθεσα», είπε εκείνος. «Είμαι σίγουρος ότι οι δρόμοι μας θα διασταυρωθούν ξανά. Η Οξφόρδη είναι μικρή».

«Πολύ μικρή», συμφώνησα κι ευχήθηκα να βρισκόμουν στο Λονδίνο.

«Καλή αντάμωση λοιπόν, Δρ Μπίσοπ. Χάρηκα πολύ». Ο Κλέρμοντ μού έτεινε το χέρι. Εκτός από εκείνο το στιγμιαίο πέταγμα στο λαιμό μου, τα μάτια του δεν είχαν αφήσει στιγμή τα δικά μου. Κι ούτε που τα είχε πεταρίσει καθόλου. Ατσαλώθηκε για να μην κατεβάσω πρώτη τα δικά μου.

Το χέρι μου υψώθηκε διστακτικά κι έσφιξε το δικό του. Μ'έσφιξε κι αυτός – λίγο παραπάνω. Ύστερα έκανε πίσω, χαμογέλασε κι εξαφανίστηκε στα σκοτάδια του αρχαιότερου τμήματος της βιβλιοθήκης.

Όταν μπόρεσα να κουνηθώ ξανά, γύρισα στο τραπέζι μου κι έκλεισα τον υπολογιστή. Οι «Σημειώσεις και αναζητήσεις» με κοίταξαν με κατηγορία, σαν να με ρωτούσαν γιατί μπήκα στον κόπο να τις κατεβάσω αφού δεν είχα σκοπό να τις δια-

βάσω. Με την ίδια κατηγορία ξεχείλιζε κι η λίστα μου. Την έσκισα από το μπλοκ, την τσαλάκωσα και την πέταξα στο ψάθινο καλαθάκι κάτω από το τραπέζι.

«Αρκετά κακά για μια μέρα», μουρμούρισα.

Ο νυχτερινός κοσμήτορας κοίταζε το ρολόι του όταν επέστρεψα τα χειρόγρατά μου.

«Νωρίς φεύγετε, Δρ Μπίσοπ».

Κατένευσα και δαγκώθηκα για να μην τον ρωτήσω αν ήξερε ότι στο τμήμα παλαιογραφίας βρισκόταν ένας βρικόλακας.

«Θα τα χρειαστείτε και αύριο αυτά;»

«Ναι», ψιθύρισα. «Και αύριο».

Ένας ακόμα βρικόλακας τριγύριζε στην Οξφόρδη. Και λοιπόν;

Παρ' όλη τη λογική μου, επέστρεψα σπίτι πιο γρήγορα από συνήθως. Ο μισοσκότεινος πεζόδρομος του Νέου Κολεγίου ήταν από μόνος του ανατριχιαστικός. Άνοιξα με την κάρτα μου την ηλεκτρονική κλειδαριά της πίσω πύλης του Νέου Κολεγίου κι ανακουφίστηκα κάπως όταν την άκουσα να κλείνει πίσω μου. Λες και κάθε πόρτα και τοίχος που έμπαινε ανάμεσα σ' εμένα και τη βιβλιοθήκη μου χάριζε κάποια ασφάλεια.

Όταν έκλεισε πίσω μου κι η πόρτα του διαμερίσματός μου, τότε πια ανάσανα μ' αληθινή ανακούφιση. Έμενα σε ένα από τα διαμερίσματα που κρατούσαν για πρώην μέλη του διδακτικού προσωπικού, στην κορυφή μιας σκάλας. Τα δωμάτια – μια κρεβατοκάμαρα, ένα καθιστικό μ' ένα στρογγυλό τραπέζι φαγητού και μια μικρή, αλλά αξιοπρεπής, κουζίνα – ήταν διακοσμημένα με παλιές χαλκογραφίες και ταπετσαρίες με ζεστά χρώματα. Η επίπλωση έδειχνε να έχει περάσει κι άλλες, προηγούμενες ζωές στο σπίτι του διευθυντή και την κοινή αίθουσα των διδασκόντων, κι είχε έναν αέρα 19ου αιώνα.

Έβαλα δυο φέτες ψωμί στην τοστιέρα κι ήπια ένα ποτήρι

κρύο νερό. Κι ύστερα άνοιξα το παράθυρο για να αερίσω τα δωμάτια.

Γύρισα με το κολατσιό μου στο καθιστικό, κλότσησα πέρα τα παπούτσια μου κι άνοιξα το μικρό στερεοφωνικό. Οι καθάρειες νότες του Μότσαρτ γέμισαν τον αέρα. Όταν κάθισα στον καφετή καναπέ, είχα σκοπό να ξεκουραστώ μερικά λεπτά, να κάνω ένα μπάνιο, και να καθίσω να ασχοληθώ με τις σημειώσεις μου.

Στις τρεις και μισή μετά τα μεσάνυχτα ξύπνησα με δυνατό καρδιοχτύπι, πιασμένο σβέρο και μια δυνατή γεύση γαρίφαλων στο στόμα.

Ήπια πάλι ένα ποτήρι νερό κι έκλεισα το παράθυρο της κουζίνας. Η ψύχρα κι η υγρασία με έκαναν να τρέμω.

Κοίταξα το ρολόι μου, έκανα μερικούς γρήγορους υπολογισμούς, κι αποφάσισα να τηλεφωνήσω στο σπίτι μου. Εκεί ήταν δέκα και μισή μόλις, κι η Σάρα κι η Εμ είναι νυχτόβιες σαν νυχτερίδες. Έσβησα όλα τα φώτα αφήνοντας μόνο της κρεβατοκάμαρας, έβγαλα τα βρόμικα ρούχα μου – πώς βρομίζεσαι έτσι σε μια βιβλιοθήκη; – και φόρεσα μια φόρμα της γιόγκα κι ένα μαύρο πουλόβερ με ξεχειλωτό γιακά. Ήταν πιο άνετα από κάθε είδους πιζάμα.

Ξάπλωσα στο κρεβάτι κι ένιωσα τόσο βολεμένη, που είπα να αναβάλω το τηλεφώνημα. Το νερό όμως δεν είχε διώξει τη γεύση του γαρίφαλου από το στόμα μου, κι αυτό μ' έκανε να σχηματίσω τον αριθμό του σπιτιού μου στο κινητό.

«Περιμέναμε να μας πάρεις», ήταν η πρώτη κουβέντα που άκουσα.

Μάγισσες.

Αναστέναξα.

«Σάρα, είμαι καλά».

«Τα σημάδια λένε το αντίθετο». Όπως πάντα, η μικρή αδελφή της μητέρας μου πέρασε στην επίθεση. «Η Ταβιθά ήταν νευρική όλο το βράδυ και νιαούριζε. Η Εμ σε είδε να χάνεσαι νύ-

χτα στο δάσος, κι εμένα δε μου πάει μπουκιά κάτω απ' το πρωί».

Το αληθινό πρόβλημα ήταν εκείνη η αναθεματισμένη η γάτα. Η Σάρα την είχε σαν μωρό, κι η Ταβιθά έπιανε την οποιαδήποτε ένταση στην οικογένεια με ασύλληπτη ακρίβεια.

«Είμαι καλά. Απλά, είχα μια απρόσμενη συνάντηση στη βιβλιοθήκη».

Ένα «κλικ» μ' έκανε να καταλάβω ότι η Εμ είχε σηκώσει το άλλο ακουστικό.

«Σε κάλεσαν στη γιορτή της σύναξης οι μάγισσες;» με ρώτησε.

Η Έμιλι Μάδερ ήταν μια από τις σταθερές της ζωής μου απ' όταν θυμόμουν τον εαυτό μου. Είχε γνωριστεί στο γυμνάσιο με τη μητέρα μου, είχαν δουλέψει μαζί σε κάτι καλοκαιρινές αρχαιολογικές ανασκαφές, διατήρησαν μια πυκνή αλληλογραφία όταν η Έμιλι πήγε για σπουδές στο Βάσαρ κι η μητέρα μου στο Χάρβαρντ. Κι ύστερα ξαναβρέθηκαν στο Κέμπριτζ, όπου η Έμιλι έγινε βιβλιοθηκάριος στην παιδική βιβλιοθήκη. Μετά το θάνατο των γονιών μου, τα παρατεταμένα Σαββατοκύριακα της Έμιλι στο Μάντισον την έκαναν να βρει καινούργια δουλειά στο δημοτικό σχολείο της πόλης μας. Και συμβίωνα αχώριστα με τη Σάρα, αν και η Έμιλι κράτησε και το διαμέρισμά της. Όσο ήμουν μικρή, οι δυο τους φρόντιζαν με κάθε τρόπο να μην τις δω ποτέ να πηγαίνουν παρέα στην κρεβατοκάμαρα. Αυτό όμως δεν ξεγελούσε ούτε εμένα, ούτε τους γείτονες, ούτε κανένα στην πόλη. Κι όλοι τούς φέρονταν σαν να ήταν πραγματικό ζευγάρι – όπως και ήταν. Όταν εγώ έφυγα από την οικία Μπίσοπ, μετακόμισε εκεί η Εμ, και δεν ξανάφυγε ποτέ. Όπως κι η μητέρα μου κι η θεία μου, έτσι κι η Εμ ήταν απόγονος μιας μακράς σειράς μαγισσών.

«Με κάλεσαν αλλά εγώ προτίμησα να δουλέψω».

«Εκείνη η μάγισσα από το Μπριν Μορ σε κάλεσε;» Η Εμ ενδιαφερόταν για τη φιλόλογο, γιατί, όπως ομολόγησε ένα

βράδυ που τα είχε κοπανήσει για τα καλά, τα είχε με τη μητέρα της Γίλιαν. «Τότε, στη δεκαετία του '60».

«Ναι». Ακούστηκε ενοχλημένη. Αυτές οι δυο ήταν πεπεισμένες ότι τώρα που είχα εξασφαλιστεί από δουλειά θα έβλεπα το φως το αληθινό και θα έπαιρνα στα σοβαρά τη μαγεία. Κι έτσι, ενθουσιάζονταν όποτε είχα επαφές με μάγισσες. «Εγώ όμως πέρασα τη βραδιά με τον Ιλάις Άσμουλ».

«Ποιος είναι αυτός;» ρώτησε τη Σάρα η Εμ.

«Ξέρεις, εκείνος ο πεθαμένος που έκανε συλλογή αλχημικών βιβλίων», ακούστηκε από το βάθος η φωνή της Σάρας.

«Ε, είμαι κι εγώ εδώ!» τους φώναξα.

«Λοιπόν, σου κούνησε την αχλαδιά;» ρώτησε η Σάρα.

Δεδομένου ότι ήταν κι οι δυο μάγισσες, δεν μπορούσα να τους κρύψω τίποτα.

«Συνάντησα ένα βρικόλακα στη βιβλιοθήκη. Κάποιον που δεν τον έχω ξαναδεί, έναν Μάθιου Κλέρμοντ».

Η Εμ ξεφύλλισε σιωπηλά το αρχείο της μνήμης της. Η Σάρα έμεινε κι εκείνη σιωπηλή, προσπαθώντας να αποφασίσει αν έπρεπε να εκραγεί ή να κρατηθεί.

«Ελπίζω αυτόν να τον ξεφορτωθείς πιο εύκολα από τους δαίμονες που τραβάς σαν το μαγνήτη», είπε ξερά.

«Οι δαίμονες έπαψαν να με ενοχλούν απ' όταν σταμάτησα ν' ασχολούμαι με την ηθοποιία».

«Ξεχνάς εκείνον που έτρεχε πίσω σου όταν δούλευες στη βιβλιοθήκη του Γιέλ», με διόρθωσε η Εμ.

«Αυτός ήταν βλαμμένος», διαμαρτυρήθηκα.

«Ντιάνα, τραβάς πάνω σου τα διάφορα όντα όπως τα λουλούδια τραβάνε τις μέλισσες. Οι δαίμονες όμως δεν φτάνουν ούτε στο μισό σε επικινδυνότητα τους βρικόλακες. Κρατήσου μακριά του», είπε με σφιγμένη φωνή η Σάρα.

«Δεν σκοπεύω να τον αναζητήσω», είπα, και το χέρι μου ανέβηκε μηχανικά στο λαιμό μου. «Δεν έχουμε τίποτα κοινό».

«Δεν είναι εκεί το θέμα», υψώθηκε η φωνή της Σάρας.

«Μάγισσες, βαμπίρ και δαίμονες δεν πρέπει να συγχρωτίζονται. Το ξέρεις. Αν κάνουμε παρέα, οι άνθρωποι μας εντοπίζουν πιο εύκολα. Δεν αξίζει το ρίσκο για κανένα βαμπίρ, για κανένα δαίμονα». Τα μόνα πλάσματα που έπαιρνε στα σοβαρά η Σάρα ήταν οι μάγισσες. Τους ανθρώπους τους αντιμετώπιζε σαν κακορίζικα πλασματάκια τυφλά απέναντι στον κόσμο γύρω τους. Οι δαίμονες ήταν αιώνιοι εφηβοί στους οποίους δεν μπορούσες να έχεις εμπιστοσύνη. Και στην κλίμακα της ιεραρχίας της, οι βρικόλακες βρίσκονταν πολύ πιο κάτω από τις γάτες, ένα τουλάχιστον σκαλί πιο κάτω από τα ημίαιμα σκυλιά.

«Σάρα, μου τους έχεις πει τους κανόνες».

«Δεν τους υπακούν οι πάντες, γλυκιά μου», παρατήρησε η Εμ. «Τι ήθελε αυτός;»

«Μου είπε πως τον ενδιέφερε η δουλειά μου. Είναι όμως επιστήμονας, κι άρα δυσκολεύομαι να το πιστέψω». Τα δάχτυλά μου έπιασαν να παίζουν με την άκρη του παπλώματος. «Με κάλεσε για φαγητό».

«Για φαγητό;» Η Σάρα δεν πίστευε στ' αφτιά της.

Η Εμ απλώς γέλασε. «Ένας βρικόλακας δε θα βρει πολλά πράγματα του γούστου του στον κατάλογο ενός εστιατορίου».

«Πιστεύω πως δε θα τον ξαναδώ. Απ' ό,τι έγγραφε στο επισκεπτήριό του διευθύνει τρία εργαστήρια κι έχει και δύο έδρες στο πανεπιστήμιο».

«Τυπικό για λόγου τους», μούγκρισε η Σάρα. «Αυτό γίνεται όταν έχεις άφθονο χρόνο στη διάθεσή σου. Και σταμάτα να τραβολογάς το πάπλωμα, θα το σκίσεις».

Είχε ανοίξει στο φουλ τα ραντάρ της.

«Δεν είναι σαν εκείνους που κλέβουν γριούλες και σκορπάνε στο χρηματιστήριο ξένες περιουσίες», της αντιμίλησα. Τη Σάρα την ενοχλούσε πολύ ότι οι βρικόλακες είχαν μυθικά πλούτη. «Αυτός είναι βιοχημικός και κάτι σαν γιατρός που ενδιαφέρεται για τον εγκέφαλο».

«Ντιάνα, όλα αυτά είναι συναρπαστικά, αλλά τι ήθελε από σένα;» Η συζήτηση είχε εξελιχθεί σε λογομαχία, όπως γίνεται πάντα με τις Μπίσοπ.

«Φαγητό πάντως δεν ήθελε», μπήκε στη μέση με σιγουριά η Εμ.

«Κάτι ήθελε πάντως», χλιμίντρισε νευρικά η Σάρα. «Οι βρικόλακες δεν βγαίνουν ραντεβού με μάγισσες. Εκτός, φυσικά, αν ήθελε να δειπνήσει μ' εσένα. Τρελαίνονται για αίμα μάγισσας αυτοί οι τύποι».

«Μπορεί να ήταν απλώς περίεργος. Ή να του αρέσει όντως η δουλειά σου», είπε η Εμ, αλλά με τόση αμφιβολία, που έβαλα τα γέλια.

«Τέλος πάντων, δεν θα κάναμε τούτη τη συζήτηση αν έπαιρνες κάποιες στοιχειώδεις προφυλάξεις» πετάχτηκε σατυρισμένη η Σάρα. «Ένα προστατευτικό ζόρκι, λίγη ενόραση και—»

«Δε θα κάνω μάγια για να μάθω γιατί με κάλεσε για φαγητό ένα βαμπίρ», την έκοψα ξερά. «Δεν το διαπραγματεύομαι».

«Άμα δε θες ν' ακούσεις τις απαντήσεις μας, να μη μας ρωτάς», αποκρίθηκε η Σάρα φουντώνοντας όλο και πιο πολύ. Κι έκλεισε το τηλέφωνο πριν προλάβω να της απαντήσω.

«Η Σάρα ανησυχεί πολύ για σένα», είπε απολογητικά η Εμ. «Δεν καταλαβαίνει γιατί δεν χρησιμοποιείς τα χαρίσματά σου ούτε καν για να προστατέψεις τον εαυτό σου».

Επειδή τα χαρίσματα αυτά έχουν ένα τίμημα, όπως το έχω εξηγήσει τόσες φορές.

«Εμ», δοκίμασα ξανά να της εξηγήσω, «αν προστατευτώ σήμερα από ένα βαμπίρ, αύριο θα κάνω μάγια για να κερδίσω μια υποτροφία, και πάει λέγοντας. Κι εγώ θέλω να φτιάξω μόνη μου το όνομά μου. Δεν θέλω να είμαι η επόμενη μάγισσα Μπίσοπ». Πήγα να της μιλήσω για το «Άσμοουλ 782», μα κάτι μ' έκανε να κρατηθώ.

«Το ξέρω, καλή μου, το ξέρω», προσπάθησε να με ηρεμήσει η Εμ. «Σε καταλαβαίνω. Η Σάρα όμως ανησυχεί για την ασφάλειά σου. Είσαι η μοναδική της συγγενής».

Τα μελίγγια μου άρχισαν να χτυπάνε. Αυτού του είδους οι συζητήσεις οδηγούσαν πάντα στους γονείς μου. Είχα μια ερώτηση να κάνω, μα δίσταζα.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Εμ, που το διαισθάνθηκε.

«Εκείνος ήξερε τ' όνομά μου. Δε μ' είχε ξαναδεί ποτέ του, μα ήξερε ποια είμαι».

Η Εμ σώπασε συλλογισμένη.

«Το τελευταίο σου βιβλίο έχει τη φωτογραφία σου, έτσι δεν είναι;» με ρώτησε.

Ανάσασα με ανακούφιση.

«Ναι. Αυτό είναι. Τι σαχλή που είμαι. Θα δώσεις ένα φιλάκι εκ μέρους μου στη Σάρα;»

«Και δύο. Και, Ντιάνα; Να προσέχεις. Οι Εγγλέζοι βρικόλακες μπορεί να μη φέρονται στις μάγισσες τόσο καλά όσο οι Αμερικάνοι».

Χαμογέλασα καθώς θυμήθηκα την τυπική υπόκλιση του Μάθιου Κλέρμοντ.

«Θα προσέχω, μην ανησυχείς. Μάλλον όμως δεν πρόκειται να τον ξαναδώ».

Η Εμ δε μίλησε.

«Εμ;»

«Θα το δείξει ο χρόνος».

Η Εμ δεν προέβλεπε το μέλλον ξεκάθαρα σαν τη μητέρα μου, μα κάτι την ενοχλούσε. Ωστόσο, δε θα μου έλεγε τι ήταν αυτό — ακόμα.